

Božič.

godnji zimski mrak se je že lovil okoli hiše, ko je mati zaklicala v sobo: »Lucinka, pojdi orehe tret za potico. Pozneje pridem in ti pomagam!«

Lucinka je natresla orehov na mizo, potem je pa stopila po klešče. Na mizi je čudno završalo, kupa orehov ni bilo več, pač pa je bila vreča zopet polna.

»Ali so orehi sami zlezli v vrečo?« se je smejala deklica.

Stresla jih je zopet velik kup na mizo in šla klešče iskat. Zgodilo se je kakor prvokrat. Tedaj je Lucinka pazila. Ko je jemala klešče iz omare, se je hitro obrnila in videla čudo. Orehi so se kar sami kotalili v odprto vrečo, nekateri so se pomikali na kratkih nožicah kakor težki debeluharji, drugi so pa kar skakali čez počasne tovariše v zevajočo vrečo, kjer je šumelo, kakor da se raki grizejo in prijemajo s trdimi kleščami.

Lucinka se je naslonila na mizo in kmalu razumela razburjeno vršanje orehov. »Ne dam se streti — pa ne dam! Ko me je še veter zibal na prožni veji, mi je pel uspavanko, ki mi še danes doni v mislih:

»V obleki zeleni te zibljejo veje,
V suknjici rjavi se skrivaj zobem,
V zlatega pa plašču se sreča ti smeje
V veselje otrokom, odraslim ljudem.«

Tako je govoril trebušast oreh in se zakotalil v skrit kotichek.

»Mene tudi ne bo strla!« se je branil droben glasek. »Na veliko gobo sredi gozda je sedla palčkova babica in mi prerokovala tako: »Danes na orehu, jutri na jelki.«

»Meni je pa rekla velika krastača debelih oči, ki vidijo bodočnost: Med orehi visiš in listjem, a nebeški krilatci te bodo vkovali med zlate zvezde.«

»Meni so ptički prerokovali.« »Meni je stara vrba pravila . . .« »Ne damo se streti!« »Ne damo se ne!«

»Prav imate! Držite se! Ne obupajte!« so klicala drva iz zapečka. »Kar glejte!« In radovedni orehi so videli. Poleno se je zvezalo s polenom, družila so se v vitko deblo in suhe vejice so se spretno zasajale v novo drevo. Pred Lucinko je stala jelka, sicer še gola, vendar popolna jelka in šuštelja tako: »Sapice so mi pele:

»Zvezde boš zibala, o detecu snivala!«

Še nocoj se mi morajo izpolniti upi! Še nocoj!«

»Ha, ha! Nocoj, še nocoj!« se je oglasil veseli smeh debelih, rdečeličnih jabolk. Tako veselo so poskakovali v košu, da se je marsikateremu porednežu ponesrečilo, da je cepnil na trda tla. »Nocoj, nocoj,

še nocoj!« so hitela pritrjevati in kimati. »Nocoj — da, da, glejte! Pst!«

Luč je ugasnila. Skozi okno je mesec lil srebrno reko v sobo. Na svetlih valovih so se gugale majhne zlate in bele pičice. Ko so se približevale, so postajale vedno večje in Lucinka je spoznala angele z nebes. Hitro so prijeli za smreko, jo postavili na mizo. Potem so obletavali golo drevo, jelka je ozelenela. Oprhotali so jo z belimi krili, zablestela je v čistem snegu in srebrnem ivju, pihali so vanjo, veje so se obtežile z dolgimi ledenimi svečami. Iz jerbasa so jim priletavala jabolka, ki so jih lepo razporedili po težkih vejah. Dva zlata angela sta posvaljkala rjave orehe med rokami. Orehi so bili zlati. Druga dva angela sta obešala zlate in srebrne ladjice iz orehovih in lešnikovih lupin. Iz luninega žarka so angeli jemali zlate zvezde, srebrne lunice in jih pritrjali na tanke vejice. Na vrh jelke je kar sama priplavala velika svetla zvezda. Angeli so pa kar naprej zajemali iz srebrne reke: možice in punčke iz lecta, prozorne rdeče, zelene vrečice, polne sladkorčkov, majhna ptičja gnezda, bele golobčke, pisane balončke, sladke žepne urice, drobne košarice s figami, srebrne rožiče, zlate pomaranče. Končno so angeli zarajali okoli drevesa in opletli jelko z dolgimi zlatimi lasmi. Vsak krilatec je še pritrdil drobno voščeno svečko na vejice. Kolikor angelov toliko lučk.

V tem je okno zažarelo v čarobni luči, kakor da bi se kresale vse zvezde širnega neba z mesecem in solncem. Skozi okno je namreč stopila sveta družina. Nepopisna rajska svetloba se je širila od deteta, obliževala srečno mater in ovijala očeta rednika. Iz zapečka, kjer so sanjala polena, so se pomaknile jaslice pod jelko. Marija je položila detece v seno. Osliček in vol sta sopla in grela Jezuščka. Med pastirčke je pa pokleknila Lucinka.

Tedaj je Marija pogladila sinčka, da je odprl oči in dvignil ročico. Govoril je tako: »Lucinka, kam naj nesemo opleteno jelko?«

»Pusti jo nam, daj jo meni, ne odnašaj je!« To so bile prve misli, ki so hotele premotiti dobro deklico. Ko pa je pogledala v neskončno milé detetove oči, se je spomnila revne bolne sosede in njenih otrok Lenke, Jurčka in Anke.

»Lenki, Jurčku, Anki in njihovim bolnim materim,« je zaklicala deklica. Marija se je srečno nasmehnila, sveti Jožef je pokimal, Jezušček je blagoslovil Lucinko. — Po lunini široki svetli cesti je stopala sveta

družina z vsem spremstvom skozi okno. Za njo so nesli angeli božično drevo. Bela cesta je vodila naravnost v temno okno sosedne bajtice.

Lucinka je ostala sama v temni sobi. Nenadoma nekaj pozvoni, vrata v drugo sobo se odpro, svit bajnega božičnega drevesa ji zasije. — Bilo je mnogo zavitkov pod jelko, na mizi, na stolah, povsod z istim napisom: »Dobri Lucinki«.

Drugo jutro zarana je tekla k sosedovim. »Lucinka, glej, Lucinka, pokusi. Tudi k nam je prišel Jezušček!« Tako so klicali otroci izpod krasne jelke. Lenka se je srečna zavijala v veliko mehko ruto in natakala tople rokavice. Jurček je moško korakal v novih škornjih, mala Anka je jedla kos potice in z drugo roko ščitila jabolka, orehe, lešnike in lepo slikanico. Bolna mati je od same sreče vstajala in rekla: »Meni pa je Jezušček prinesel zdravje.« Zdaj šele se je Lucinka vdala neskončnemu veselju, saj je vedela, da je ona sprosilá od božjega deteta blagoslova za uboge sosedove.

Marko piše Božičku.

„Nekaj bi te prosil:
 konjiček se je izbosil,
 in moj medvedek Medo,
 se je preklal čez sredo.
 Blažek, moj fantiček,
 bi rabil nov voziček.
 Kocke bi rad postavljaj,
 v vojaka se napravljaj.
 Pa sablje, da ne boš pozabil!
 In še nekaj bi jaz rabil:
 svinčnike in pa peresa,
 da ti pisal bom v nebesa . . .“

A. V.

